

LA BORSA O LA VIDA

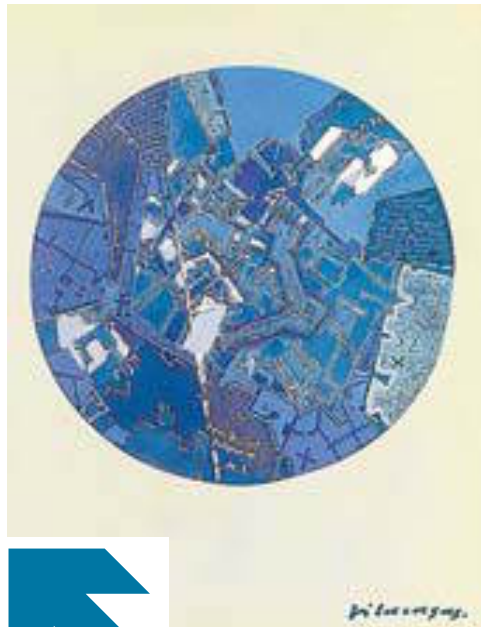

DEMÀ
 Albert Om

Xavier Bosch

Informalistes de moda

Recomano una exposició. Vilacasa a la Fundació Vila Casas. No és cap joc de paraules (tan sols és una casualitat de cognoms que estimularia, això sí, l'enginy d'en Màrius Serra). A l'Espai Volar, a tocar d'Urquinaona, en un dels magnífics edificis que el farmacèutic col·leccionista d'art contemporani té a Catalunya, s'exposa ara una retrospectiva de Joan Vilacasa. Segurament no hi ha cap altre pintor català que hagi merescut un poema de Pere Quart i un altre de Salvador Espriu. Joan Vilacasa, geni geniüt, rebec i sarcàstic, potser per alguns serà conegut com a novel·lista, o com a guionista de divertits monòlegs de Joan Capri, o com a dramaturg d'èxits com *Mercè dels uns*, *Mercè dels altres*, però el polifacètic Vilacasa és, per damunt de tot, un dels nostres pintors abstractes més cotitzats de la segona meitat del segle XX. Per la seva manera de ser, de dir les coses a la cara, sense embuts, en

Planimetria del pintor Joan Vilacasa. JOAN VILACASAS

un submón d'interessos, grups i capelletes dels quals no volia formar part, segurament aquí se li va fer el buit, en els mitjans de comunicació i en cercles artístics. Mai no va voler fer la gara-gara ni als crítics ni a les patums. Això explica que ell, que des que va tornar de París no es va moure de Consell de Cent fins a la seva mort el 2007, sigui molt més conegut i valorat a l'estranger, bàsicament a Alemanya i als Estats Units, com a gran pintor informalista. Per això val la pena aprofitar aquesta exposició per gaudir de les seves *planimetries* i per adonar-se de com madura i evoluciona un artista. Quan a finals dels anys 50 abandona París, també va deixant enrere els paisatges i les persones. I s'ho comença a mirar tot des de lluny. Amb ironia, amb abstracció i amb la precisió del topògraf. "Sense pompa ni noses", com deia Joan Oliver. L'essència d'artista. La vida a vol d'ocell, potser l'única manera de fugir de la realitat estricta.